

דב איתן, שופט לשעבר, מספר מדוע חתם על עצומה נגד מילחמת־הלבנון בעודו מכהן כשופט מחוזי, על נדודי השינה של שופט הקובע גורלות, על בדידותם החברתית של השופטים, על הרגשת־השליחות בגיל צעיר

"רציתי להיות שופט, כי חשבתי שזה המיקצוע שבו אפשר למצוא את האמת וגם לעזור לבני־אדם"

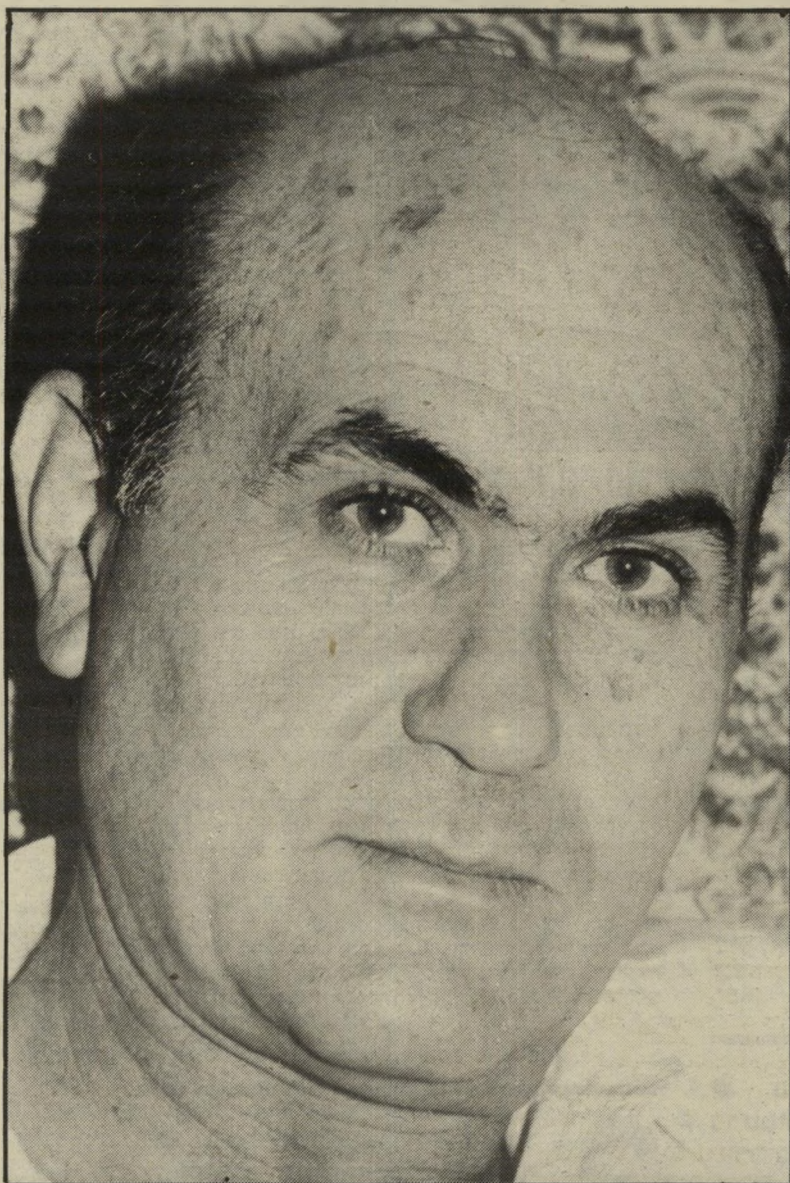
"כשופט אתה צריך להילחם כל הזמן שבעל המכולת לא יחן לך הנחה על ציננח לבן שאחה קונה"

"אחרי כמה שנים הבנתי שאפשר אולי לעזור לבני־אדם, אבל אי־אפשר למצוא את האמת ואת הצדק"

"התפטרתי מבית־הדין הצבאי כשהרמטכ"ל נתן חנינות לפינטו ולדרמן. חשבתי שזה גובל בשערוריה"

"יש הרבה נדודי־שינה. אתה קובע גורלות של אנשים, מבלי להיות משוכנע שאתה נמצא על קרקע בטוחה"

"כשופט אתה משתדל להימנע מלהביע את הדעות הפוליטיות שלך. אתה חייב להיות זהיר בבחירת החברים שלך"

ראיינה ענת סרגוסטי

"השופט נעשה קהה

יותר לסבל האנשים!"

עונשם של פושע המילחמה דניאל פינטו ושל רוצח־הערבי ישראל לדרמן, נקט בפ־עולה שקטה. שלא הובאה לידיעת הציבור הרחב. אך הייתה גלים בחוגים מיקצועיים מצומצמים. איתן ביקש העברה מתפקידו כאב בית־דין צבאי וכשופט צבאי במי־לואים. לשרות־מילואים רגיל. הוא נימק את בקשתו בחנינה המזורה. שהוכיחה, לדבריו, חוסר־שיוויון מוחלט בפני החוק, ואת זאת לא יכול היה לקבל. שילטונות הצבא לא העבירו אותו מתפקידו, אך הוא לא נקרא עוד לשבת על כס המישפט הצבאי. איתן (50) למד בגימנסיה גאולה בתל־אביב. כשסיים את לימודיו נרשם לפקולטה

דבר חתימתו של שופט בית־המישפט המחוזי על העצומה הפוליטית פורסם תיש־עה חודשים אחר־כך ועורר סערה ציבורית. משה ניסים, שר־המישפט, מיהר להגיב, מבלי שבדק את העובדות לאשורן. זמן קצר אחר־כך פרש דב איתן לגימ־לאות. הוא מסביר שעשה זאת כי ממילא חטא עוד קודם לכן בהירהורי־פרישה, ואולי חיפש הזדמנות נאותה לעשות את הצעד החוצה. לא היתה זו הפעם הראשונה בקריירה השיפוטית של איתן שהוא עושה צעד דראסטי ולא מקובל. כמה שנים קודם לכן, אחרי שרפאל איתן, הרמטכ"ל, המתיק את

קונסנזוס, שהיום כמעט כל אחד היה חותם על דברים אלה. "אנו, קצינים וחייילים במילואים," נאמר במיסמך שהיה מופנה לראש־הממשלה ולשר־הביטחון, "פונים אליכם שלא לשלוח אותנו ללבנון - כי לא נוכל עוד... נשבענו להגן על שלומה וביטחונה של מדינת־ישראל ואנו נאמנים לשבועה זו. על כן אנו פונים אליכם לאפשר לנו למלא את שרות־המילואים בתחומי מדינת־ישראל ולא על אדמת לבנון. אתם מנסים לכפות, סדר חדש' על חורבותיה של לבנון, עבור הפ־לאנגות... במקום שלום לגליל, הבאתם מילחמה שסופה אינו נראה."

כאשר חתם דב איתן, סגן־אלוף במי־לואים ושופט בית־המישפט המחוזי בירושלים, על העצומה שכותרתה "יש גבול - הפעם לא נוכל עוד!" לא ידע שהיא תוביל אותו אל מחוץ לכס־המישפט. דב איתן חתם על העצומה בעת הפגנת ה־400 אלף המפורסמת בכיכר מלכי־ישראל בתל־אביב. היתה זאת ההפגנה, שקראה להקים לאלתר ועדת־חקירה ממלכתית, בעיקבות הטבח במחנות צברה ושאתילא. גם היום, שנתיים אחרי הסערה שליוותה את דרכו החוצה, לא מתחרט איתן על צעדו יוצא־הדופן. הוא מבקש לעיין שוב במיסמך שעליו חתם, ומסביר שהיום יש לדברים